

Karitan kadenssit

Istuskelen iltapäiväluellani Calle Mayorin pienen sivukadun kulmassa. Uhkea vaalea nainen löysässä mekossaan pysähtyy kulmaan ja aikoo lähteä alas, mutta peruu sitten aikeensa. Pomppaan melkein pystyyn. Perniön tyttö. Juuri samanlainen peuhkakin kuin viimeaikojen kuvissa.

No, ei varmaan. Ei kai vaativaan konserttiin valmistautuva tähti voi enää muutama tunti ennen hoohetkeä seikkailla suurkaupungin vilinässä alttiina pöpöille ja muille vaaroille. Jatkan nautiskelua ja lehden lueskelua. Silmäilen ohi vilistävää väkeä.

Karita Mattila liikkuu nyt uudemmilla urilla. Hän pitää säestäjänsä Ville Matvejeffin kanssa Teatro de la Zarzuelan Lied-sarjaan kuuluvan konsertin. Samassa kokonaisuudessa on aiemmin esiintynyt mm. Soile Isokoski ja iso joukko muita kovia staroja.

Konsertti koostuu pääosin ainakin minulle vieraammista lauluista. Francis Poulenc, Henri Duparc ja Joseph Marx eivät tupsahda niinkään usein. Etenkin ranskankielisten laulujen viesti ei sanoista auennut, eikä espanjankielinen käännöskään selventänyt tarpeeksi. Laulajan voimakas elehtiminen sen sijaan johti tunnelmaan. Eläytymisessä taitaa näkyä noita nokinenän neuvot.

Konserttiin oli otettu rohkeasti myös neljä Aulis Sallisen laulua unesta. Ne esitettiin suomeksi, mutta onneksi sanojen käännökset sisältyivät käsiohjelmaan. Synkältä tuntui Haavikon ja Sallisen sanoma. Taattua tavaraa taas edusti Brahmsin neljä laulua, sokerina kehtolaulu Wiegenlied.

Laulu tai paremminkin sen sisältämä tarina alkaa yleensä rauhallisesti. Sitten meno kiihtyy. Väliin saattaa mahtua lyhyt seesteinen jakso. Lopussa räjähtää. Monessa laulussa Karita Mattilan loppunousut, olivatpa ne säveltäjän kirjoittamia tai vähän mukaeltuja, saivat kaikki karvat pystyyn.

Minua on aina kummastuttanut, ja olen kysellytkin, kuinka laulaja voi muistaa pitkät vieraskieliset sanat. Pari pätevän tuntuista vastausta selventää asiaa. Musiikki sitoo salaperäisellä tavalla sanat ja viestin. Enää ei ole kyse niinkään muistamisesta.

Monet kavahtavat kovaa sopraanoääntä. Se oikein sattuu joskus korvaan. Ja eikös sopraanoäänellä ole rikottu viinilasejakin. Karita Mattilan kovinkaan forte ei satu, vaikka se viiltääkin. Vanhan Teatro de la Zarzuelan pehmeässä akustiikassa tämä viilto tekee kutaa.

Takanani istui saksalainen seurue. He puhelivat ennen konsertin alkua laulajista. Porukan seniori kertoili muille, että Suomesta tulee jatkuvasti huippulaulajia. Kummallista, mistäköhän se johtuu? Siinä oli vaikea pysyä pokerina.

Ylimääräisenä pianisti ja Somerolla syntynyt laulaja esittivät somerolaisen Unto Monosen tangon Satumaa. Olipa veto! Räiskähtävä ja yllättävä kadenssi sai viimeistään mañana-kansan sulamaan.

Karita on hieman tukevoitunut, mikä tuntuu vaan väkevöivän ulosantia ja tulkinnan uskottavuutta. Tästä tähdestä ei tarvitse vitsailla, että it ain't over until the fat lady sings. Päinvastoin, kunpa hän ei vain lopettaisi.

pajen